

Teremin: Mám v Rusku rodinu. Matku, synovce... otce.

Amtorg 1: Svému otci nejlépe posloužíte zde.

Na vašeho otce. Ať žije!

(Přijíjeji. A to je rozkaz. Tím je to uzavřené. Pracovníci Amtorgu vstanou, Teremin také. Konečně promluví druhý muž.)

Amtorg 2: Mímochodem, Vladimir Semjonovič, váš bratranec, tuším...

Teremin: Ano.

Amtorg 2: Minulý týden ho zatklí.

Teremin: Co se stalo?

Amtorg 2: Zatím to není zcela jasné. Vyslychají ho.

Doufáme, že se to vysvětlí.

Teremin stojí jako opařený. Zlověstný hudební akcent na tereminvox. Odejdou pracovníci Amtorgu. Vejde Goldberg. Dostaneme se tak do Tereminovy laboratoře a zároveň obývacího pokoje, to vše v apartmá lepšího hotelu.

Goldberg: Zítřa začínáme tiskovou konferenci v patnáct třicet zde v hotelu. Upřednostňujeme pravcový tisk.

Koncert je v malém soukromém klubu na Sedmé avenue. Asi sto lidí, víc ne. Chceme vytvořit pocit výjimečnosti. Klasický repertoár. Korepetice těsně před koncertem.

(Teremin rozloží na stole nejrůznější součástky, které nakoupil. Elektronky, ale i jiné.)

Teremin: Podívej se na tohle. Krása, co? Tohle všechno jsem koupil v jednom obchodě, asi pět bloků odtud. Takový obchod v Evropě nenajdeš. Ale jen v New Yorku je jich takových pět.

Goldberg: Já vím.

Teremin: Amerika je neuvěřitelně zásobená. Když si někdo chce vyrobit nějaký přístroj, například rádio, stačí mu zajít do obchodu a koupit tam všechno, co k tomu potřebuje.

Goldberg: Rádio si může koupit hotové v obchodě.

Teremin: Ano. Ale tereminvox ne. Takže si ho postaví sám.

Goldberg: Dobře. S tím nemůžeme nic dělat.

Teremin: Možná bychom mohli. Kdybychom začali vyrábět tereminvox sériově.

(Goldberg to přejde mlčením.)

Goldberg: Takže korepetice těsně před koncertem.

Možná přijde Ford, není to jisté. Bohuslav Martinů je v jednání. Schillinger přijde určitě.

Teremin: Takže myslíš, že to není dobrý nápad?

Goldberg: Nemůžeš jen tak začít vyrábět hudební nástroj, který zná jenom pár nadšenců. Nezapomeň, že pro většinu lidí jsme pořád jenom šarlatáni.

Teremin: No počkej.

Goldberg: Předně bychom museli získat americký patent.

Teremin: Máme německý.

Goldberg: Ale Amerika není Německo. Tam jsem měl spoustu kontaktů. Musel bys založit školu. Možná několik škol. Vychovávat žáky. Získat na naši stranu hudební skladatele, kteří budou pro teremin skládat původní hudbu. A pak to hlavní: museli bychom najít někoho, kdo to začne skutečně vyrábět. Veliký koncert, který si může dovořit investovat pár set tisíc dolarů do výrobní linky.

Teremin: Máš pravdu. Je to nesmysl.

Goldberg: Následuje pozvání na večeri. Večere bude velice neformální. Jen pár lidí. Ještě není jasné kdo přesně.

Teremin: Ale kdybychom něco takového dokázali, znamenalo by to revoluci v celém pojetí hudby. Možná ještě větší, než byla ta v sedmnáctém roce.

Goldberg: Ale to znamená čas.

Teremin: Týdny? Měsíce?

Goldberg: Roky. Jsi připravený zůstat v Americe několik let?

Máš v Rusku ženu, rodiče, práci v institutu.

Teremin: A ty máš v Německu obchodní partnery.

Goldberg: Přijeli jsme sem jen na pár koncertů.

Teremin: Ano.

Goldberg: Nebo ne?

Teremin: Jen na pár koncertů.

Goldberg: Takže odehrajeme těch pár koncertů a vrátíme se domů, do Evropy. Ty do Ruska, já do Německa.

Teremin: Ano. A do smrti si budeme vyčítat, že jsme to nekusili. *(Pauza.)*

Goldberg: Ale tohle mnohonásobně přesahuje naše obchodní plány. Pro obchodníka je takový projekt příliš šilný. O něco takového bych se mohl pokusit pouze jako...

Teremin: Jako co?

Goldberg: Jako člověk.